

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **F. T.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. KUZZL-79309/2017, sp. zn. KUSP-30834/2017/DOP/Ků, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2020, č. j. 34 A 10/2018 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 3. 2017, č. j. MMZL 008863/2017, sp. zn. MMZL-105832/2016-MS-PŘ-OOSA-3396/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 29. 7. 2016 ve 22:26 hod, ve Zlíně, na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, v místě autobusové zastávky „Zahradnická“, ve směru jízdy z centra Zlína na Otrokovice, při řízení motorového vozidla tovární značky Audi Q7, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, v úseku s povoleným rychlostním limitem 50 km/h, o 23 km/h, neboť hlídkou Policie ČR byla výše uvedenému vozidlu zjištěna silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C okamžitá rychlost jízdy 76 km/h. Při odečtení technické tolerance stanovené výrobcem rychloměru ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší okamžitá rychlost jízdy zjištěna rychlost 73 km/h. Výše popsaným jednáním žalobce porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci uložil podle § 125 odst. 5 písm. f)

zákonu o silničním provozu a § 11 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokutu ve výši 2.800 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit náklady řízení o přestupku 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal neadekvátnost rychlostního limitu 50 km/h v daném úseku a nedostatečné odůvodnění a prokázání, že by k přestupku došlo v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Upozornil, že správní orgán z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu bez dalšího dovodil rychlostní limit 50 km/h, ačkoliv toto ustanovení obsahuje i další rychlostní limity pro obec v závislosti na tom, o jaký druh pozemní komunikace se jedná. Správní orgán řádně nezdůvodnil uloženou pokutu. Vůbec např. neuvádí, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši sankce. Porušení zásady dvojího přičítání spočívá v tom, že správní orgány kladly žalobci při výměře sankce k tíži, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území, což je však typické pro obec a naplnění skutkové podstaty. Správní orgán nesprávně posoudil jako přítěžující okolnost charakter dané pozemní komunikace. Podle žalobce je naopak polehčující, že se jedná o vysoce kvalitní čtyřproudovou pozemní komunikaci, která je v daném úseku rovná a velmi přehledná. Správní orgán nezohlednil, že k naplnění dané skutkové podstaty mělo dojít těsně nad její spodní hranicí toliko o 4 km/h a nezohlednil ani to, že k přestupku došlo v pozdní noční době, kdy byl nulový provoz. Pochybil rovněž v tom, že při úvahách o adekvátnosti sankce nezohlednil, že žalobci je za přestupek vedle pokuty ukládána též povinnost uhradit náklady řízení, která konečnou částku, kterou musí žalobci uhradit, navyšuje o dalších 1.000 Kč.

[3] Žalobci nebylo prokázáno a řádně zdůvodněno zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Žalovaný se měl zabývat tím, zda není na místě postupovat podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jelikož tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, jelikož žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda zákon č. 250/2016 Sb. není pro žalobce příznivější. Žalovaný se nevypořádal s námitkami stran sankce, zejména o přehlédnutých polehčujících okolnostech. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Žalobce zpochybnil zákonnost měření rychlosti a namítl, že úvahy správního orgánu o zavinění jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž nelogické. Závěrem žalobce namítl, že došlo k prekluzi přestupku, neboť k němu mělo dojít dne 29. 7. 2016, a projednat jej tak bylo možné pouze ve lhůtě do 29. 7. 2017.

[4] Krajský soud v Brně označeným rozsudkem žalobu zamítl. Třidu Tomáše Bati ve Zlíně nelze označit za rychlostní silnici, přičemž vzhledem ke komplikovanosti a přesycenosti dopravy na této komunikaci nelze ani uvažovat o zvýšení nejvyšší povolené rychlosti v obci místní úpravou provozu. Vzhledem k místu spáchání přestupku nemohl žalobce pochybovat o tom, že se nachází v intravilánu města Zlín, kde je obecně platný rychlostní limit 50 km/hod. Uloženou pokutu krajský soud neshledal nesprávnou, nezákonnou či nepřezkoumatelnou. Skutečnosti, které správní orgány ve svých rozhodnutích kladly žalobci k tíži, představovaly jednoznačně přítěžující okolnosti. Nedůvodnou krajský soud shledal rovněž námitku, že se správní orgán prvního stupně nezabýval tím, zda by byla pozdější právní úprava pro žalobce příznivější. Zákon o silničním provozu od doby spáchání přestupku žalobce až do doby ukládání sankce, resp. pravomocného rozhodnutí správních orgánů totiž nedoznal změny co do skutkové podstaty přestupku, ani co do možnosti uložení sankce. K tvrzení žalobce, že by pro něj byl zákon č. 250/2016 Sb. příznivější, neboť obsahuje možnost jít pod spodní hranici sankční sazby, krajský soud uvedl, že pokuta uložená žalobci pohybuje jen lehce nad minimální výší, kterou lze podle zákona za přestupek uložit (rozmezí 2.500 – 5.000 Kč). Pokutu vyměřenou žalobci ve výši 2.800 Kč považuje krajský soud za přiměřenou až mírnou, neboť šlo o poměrně závažný přestupek s překročením rychlostního limitu více než jen zanedbatelným způsobem.

pokračování

Posouzením nedbalostního charakteru zavinění a jeho vztahu k výši uložené pokuty se správní orgány zabývaly a napadená rozhodnutí nejsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. V případě žalobce šlo o nedbalost vědomou.

[5] Neuvedení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí nepokládal krajský soud za chybu. Výrok rozhodnutí žalovaného plně vyhovuje § 68 správního řádu i § 77 zákona o přestupcích. Měření proběhlo řádně kalibrovaným rychloměrem. Je přitom nepodstatné, že se tak stalo v policejním vozidle v civilním provedení. Zákonný účel měření rychlosti byl jednoznačně naplněn a splněny byly rovněž podmínky měření rychlosti. Žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, pro něž by bylo možné pokládat správní řízení za procesně vadné s ohledem na zmocněnce, jehož si žalobce sám zvolil. S poukazem na závěry uvedené v rozsudku NSS č. j. 7 As 87/2018 – 34 krajský soud nepřisvědčil ani námitce prekluze. Krajský soud konstatoval, že k dalšímu přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku došlo vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dne 15. 3. 2017. Jelikož k vydání rozhodnutí žalovaného došlo dne 8. 1. 2018 (toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2018), o přestupku bylo pravomocně rozhodnuto v nově běžící lhůtě 1 roku. Současne byla splněna i zákonná podmínka, že od spáchání přestupku neuplynuly 2 roky (přestupek byl spáchán dne 29. 7. 2016).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal, že krajský soud nesprávně posoudil porušení zásady zákazu dvojího přičítání, které stěžovatel spatřuje v tom, že mu správní orgán kladl k tíži, že přestupek byl spáchán v zastavěném území, kde jsou chodníky, křižovatky, autobusové zastávky, což jsou prvky typické pro obec, přičemž skutečnost, že k přestupku došlo v obci, bylo součástí skutkové podstaty. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23.

[7] Krajský soud nesprávně posoudil také zákonnost přítěžující okolnosti spočívající ve frekvenci provozu na dané pozemní komunikaci. Dle fotografií pořízených na místě bylo vozidlo stěžovatele jediným vozidlem na čtyřproudé komunikaci, zároveň v okolí nebyl žádný chodec. Stěžovateli je proto k tíži kladena vysoká frekvence provozu, kterou nikdo neprokázal, z ničeho se nepodává a vše svědčí o opaku. Tvrzení soudu, že mu je z úřední činnosti známo, že na této komunikaci neustále projíždějí vozidla, byť v nočních hodinách s menší hustotou, přičemž se jednalo o dobu prázdnin, kdy se ve 22:26 hod. poměrně hodně osob nachází venku na ulici, označil stěžovatel za absurdní, neprokázané a vzdálené od reality. Z policejních statistik provozu totiž vyplývá, že provoz v červenci klesá řádově o 30 – 60 %, neboť lidé čerpají dovolené, tráví čas na chatě či v letních destinacích u moře, přičemž noční provoz (po 21 hod.) je nejméně o 90 % nižší, než provoz v denní době. Z fotografie rychloměru je patrné, že na silnici bylo pouze vozidlo stěžovatele. Stěžovateli tak není zřejmé, kterak za těchto okolností může být soudu známo, že hodinu a půl před půlnocí byla ulice plná lidí a byla na ní vysoká frekvence účastníků provozu. Takové tvrzení je neprokázané a neprokázal jej ani správní orgán. Krajský soud měl za těchto okolností rozhodnutí žalovaného zrušit. Nadto zatížil řízení vadou, když rozhodoval na základě znalosti z úřední činnosti, s níž však stěžovatele neseznámil a ani nevyjevil, z jaké konkrétní úřední činnosti mu je daná okolnost známa.

[8] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil zákonnost dokazování a aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn a dokazování nebylo provedeno či bylo provedeno kabinetně. V souvislosti s vyhodnocením měření pomocí šablony stěžovatel uvedl, že v soupisu důkazů provedených (přečtených) u jednání není o žádné šabloně zmínka.

Mezi provedenými důkazy se tak žádná šablona nenachází. Navzdory tvrzení správního orgánu prvního stupně nebyla žádná šablona při jednání přikládána. Při ústním jednání byly jen čteny některé důkazy. Stěžovatel tak nemohl ověřit, zda správní orgán šablonu přiložil správně a přesně a dokazování přiložením šablony bylo prováděno bez přítomnosti stěžovatele či jeho zástupce. Tvrdí-li krajský soud opak, pak jeho tvrzení nemá oporu v protokolu o ústním jednání.

[9] S ohledem na délku trvání jednání v délce 30 minut má navíc zástupce stěžovatele zásadní pochyby o pravdivosti protokolu o ústním jednání ze dne 15. 11. 2016. Při tomto jednání totiž dle protokolu bylo přečteno zmocněnci stěžovatele obvinění, rozsáhlé poučení, informace o sankci, zástupce byl krátce vyslechnut a bylo prováděno dokazování čtením důkazů, mimo jiné návodem k obsluze radaru na č. l. 7 – 81 spisu. Následně byl zmocněnec opět dovyslechnut a pořídil si kopie spisu. Čtení jedné strany přitom trvá 2 minuty a přečtení návodu by tak trvalo více než dvě hodiny. Krajský soud vyhodnotil žalobní námitku neprovedení důkazu při účasti stěžovatele či jeho zástupce jako nedůvodnou s tím, že důkaz byl proveden při jednání. Z protokolu o jednání se však podává, že žádný takový důkaz prováděn nebyl. Došlo tak k porušení zásady přímosti a bezprostřednosti, správní orgán rozhodoval na základě důkazů v řízení neprovedených, nebo provedených kabinetním způsobem.

[10] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel i jeho zástupce vyjádřili nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na internetu Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu, se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že k porušení zásady zákazu dvojího přičítání nedošlo. Poukázal v této souvislosti na rozsudky NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 72/2018 - 34, a ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57. Žalovaný upozornil, že stěžovatel přestupek spáchal na nejfrekventovanější komunikaci města Zlína v době, kdy se lidé navracejí do svých domovů po skončení kulturních akcí. K provádění dokazování šablonou žalovaný uvedl, že šablona přiložená na snímek je součástí spisového materiálu na č. l. 19 a do spisu byla vložena v den ústního jednání společně s mapami na č. l. 20 a 21. S celým spisovým materiálem včetně listu č. 19 se zmocněnkyně stěžovatele seznámila, doba k prostudování spisu byla dle ní dostatečná a sama si pomocí své záznamové techniky pořídila fotokopii spisu v rozsahu čísel listů 1 – 21. Rovněž uvedla, že předloženým důkazům porozuměla a nepožaduje k nim žádné další vysvětlení. Toto její vyjádření tak popírá tvrzení stěžovatele, že neměl možnost ověřit, zda správní orgán přiložil šablonu správně, neboť to bylo zmocněnkyni stěžovatele umožněno.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel nejprve namítal, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní bod týkající se porušení zásady zákazu dvojího přičítání, které stěžovatel spatřuje v tom, že mu správní orgán kladl k tíži spáchání přestupku v zastavěném území, což je typický prvek pro obec, a spáchání

pokračování

přestupku v obci bylo zároveň součástí skutkové podstaty. Tomu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť jak již zdejší soud výstižně konstatoval v bodě 35 rozsudku ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 As 342/2018 - 46, „zastavěnost území v úseku mezi dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce není podstatná pro naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Naopak zastavěnost území lze hodnotit v rámci společenské škodlivosti skutku jako přítěžující, či polehčující okolnost.“

[15] Poukaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23, není přílehlavý a relevantní, neboť v této stěžovatelem zmiňované věci byla za přítěžující okolnost považována skutečnost, že protiprávního jednání se žalobce dopustil v obci, což je vskutku součástí zákonné skutkové podstaty přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 až 4 zákona o silničním provozu, na rozdíl od míry zastavěnosti území, která součástí skutkové podstaty těchto přestupků není, a lze ji proto posuzovat jako přítěžující či polehčující okolnost.

[16] Pokud stěžovatel zpochybňuje závěr správních orgánů a krajského soudu, že přítěžující okolnost v posuzované věci představuje rovněž frekvence provozu na pozemní komunikaci, na níž se stěžovatel dopustil přestupku, Nejvyšší správní soud na základě snímků zobrazujících předmětnou komunikaci, provoz na ní a její okolí, založených na č. l. 20 – 21 správního spisu konstatuje, že v obecné rovině lze správním orgánům a krajskému soudu přisvědčit, že s ohledem na charakter předmětné komunikace, její účel a okolí se jedná o intenzivně využívanou komunikaci. Nelze sice vyloučit, že v době spáchání přestupku stěžovatelem byla s ohledem na noční hodinu intenzita provozu nižší, z obsahu správního spisu však tato skutečnost nevyplývá a ani stěžovatel ji nijak nedoložil. Obecné policejní statistiky provozu zmíněné stěžovatelem nedokládají konkrétní situaci na místě v době spáchání přestupku stěžovatelem. Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 2.800 Kč, tj. na samé dolní hranici zákonného rozmezí 2.500 – 5.000 Kč uvedeného v § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, z čehož je zřejmé, že správní orgány přítěžující okolnosti nepovažovaly za závažné či podstatné. I s ohledem na výše uvedené nepovažuje Nejvyšší správní soud tuto argumentaci stěžovatele za opodstatněnou.

[17] Konstatování krajského soudu, že mu je situace na místě známa z úřední činnosti a znalosti místních poměrů, považuje Nejvyšší správní soud za dílčí nepřesnost v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku, neboť krajský soud konkrétně neuvedl, z které jeho konkrétní činnosti či postupu mu je situace na místě známa. Tento dílčí nedostatek v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku však nemá za následek stěžovatelem tvrzenou vadu řízení, neboť situace na místě popsána krajským soudem je jasně patrná z výše již zmíněných snímků založených ve správním spise a ostatně také krajský soud zároveň poukázal na příslušná vyobrazení.

[18] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že krajský soud nesprávně posoudil zákonnost dokazování, neboť v souvislosti s vyhodnocením měření pomocí šablony není v soupisu důkazů provedených (přečtených) u jednání o šabloně zmínka a mezi provedenými důkazy se šablona nenachází. Na č. l. 19 správního spisu se totiž nachází fotografie vozidla stěžovatele, na níž je vyznačena předmětná šablona, kterou správní orgán prvního stupně ověřoval naměřenou rychlost. Zmocněnkyně stěžovatele byla dle protokolu o jednání s tímto důkazem seznámena, což potvrdila svým podpisem. V soupisu důkazů provedených u jednání je tento důkaz šablonou uveden jako "Svazky (list číslo 19)". Závěr krajského soudu, že předmětná šablona byla u jednání provedena jako důkaz, je tudíž zcela správný.

[19] Opodstatněné nejsou ani pochybnosti stěžovatele o pravdivosti protokolu o ústním jednání ze dne 15. 11. 2016, neboť zmocněnkyně stěžovatele k předloženým důkazům uvedla,

že jim porozuměla, nepožadovala k nim žádné další vysvětlení, žádné další důkazy nenavrhlá, neměla námitky ke spisovému materiálu, předloženým důkazům nebo k průběhu správního řízení a na závěr uvedla, že si protokol přečetla a prohlásila, že obsah protokolu souhlasí s průběhem ústního jednání a její výpovědí, a nežádá žádné další opravy změny, nebo doplnění protokolu Požádala o pokynutí fotokopie návodu na použití silničního radarového rychloměru RAMER 10C v elektronické podobě a jeho zaslání na e-mail. Poté protokol podepsala. K poukazu stěžovatele na čas potřebný k přečtení návodu rychloměru Nejvyšší správní soud konstatuje, že čtení takto obsáhlých důkazů standardně v průběhu správních i soudních řízení probíhá tak, že se stručně přednese jejich obsah a nečtou se celé od počátku do konce, nepožaduje-li to přítomný účastník.

[20] Polemikou zástupce stěžovatele ohledně nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval např. v usneseních ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, a dále např. v rozsudcích ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a ze dne 28. 11. 2018 č. j. 8 As 64/2018 - 44). Tyto závěry jsou tedy zástupci stěžovatele z předchozích řízení dostatečně známy. Nejvyšší správní soud proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na výše zmíněná rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[22] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu